

Sygn. akt I 1 C 46/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

w sprawie z powództwa: **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.**

przeciwko: **A. S.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. B., J. B., Ł. B., P. B. i A. S. kwoty 2.477,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o obciążenie pozwanych poniesionymi przez powoda kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany R. B. jest członkiem powodowej spółdzielni oraz że w związku ze złożoną deklaracją członkowską otrzymywał on przydział lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w G., zaś pozostali pozwani zostali zgłoszeni do wspólnego zamieszkiwania i wraz z pozwanym R. B. wspólnie zamieszkują w przedmiotowym lokalu. Pozwani nie wywiązali się jednak z obowiązku zapłaty na rzecz powódki czynszu i funduszu remontowego za okres od lutego 2016 r. do kwietnia 2016 r. na łączną kwotę 2.477,86 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił powództwo, przy czym w stosunku do pozwanego Ł. B. nakaz ten został postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r. uchylony, a postępowanie w stosunku do niego zawieszono na podstawie art. 177 §1 pkt. 6 kpc.

Przedmiotowy nakaz został też w grudniu 2016 r. w ustawowym terminie zaskarżony w drodze sprzeciwu przez pozwaną A. S. w całości. W treści sprzeciwu pozwana zaprzeczyła zasadności skierowanego przeciwko niej żądania, zarzucając brak legitymacji biernej po swojej stronie, podnosząc że nie zajmuje ona lokalu przy ul. (...) (gdzie sporadycznie odwiedza jedynie rodziców), gdyż od 2013 r. wraz ze swoim mężem i małoletnimi dziećmi zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu znajdującym się przy ul. (...) w G., a wcześniej, co najmniej kilka lat zamieszkiwała na zasadach grzeźnościowych w mieszkaniu innej osoby.

Pozwana wskazała także, że powódka posiada wiedzę, iż pozwana od dawna nie zamieszkuje w lokalu wskazanym w pozwie, gdyż kwestia ta została już rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 14 października 2016 r., którym to analogiczne powództwo zostało oddalone, a postawą jego nieuwzględnienia było niebudzące wątpliwości wykazanie przez pozwaną, tego iż od wielu lat nie zamieszkuje ona w lokalu przysługującym jej rodzicom.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała żądanie sformułowane w pozwie i wskazała, że roszczenia przeciwko pozwanej A. S. zostało skierowane na podstawie art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w myśl którego za opłaty wskazane ust. 1-2, 4 i 5 tego artykułu solidarnie z członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali odpowiadają stale zamieszkujące z nimi w lokalu osoby pełnoletnie, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu. Powódka wskazała też, że zgodnie z zaświadczeniem Prezydenta Miasta G. z dnia 29.06.2016 r. pozwana jest zameldowana w lokalu przy ul. (...).

Sprawa niniejsza rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielcze własnościowe prawa do lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...) przysługuje R. B..

okoliczność bezsporna

W lokalu tym pozwana pozostaje zameldowana jest nie tylko pozwana A. S., ale też jej dwaj synowie, po to by mogli uczęszczać do szkoły podstawowej w miejscu zameldowania.

Pomimo tego, pozwana A. S. nie zamieszkuje wraz z rodzicami od ok. 12-tu lat. Od czterech lat wraz z mężem i dwoma synami faktycznie zamieszkuje w wynajmowanym lokalu przy ul. (...) w G.. Ani pozwana, ani jej mąż - z uwagi na dotychczasową niechęć wynajmujących - nie zameldowali się w żadnym z wynajmowanych przez siebie mieszkań.

dowód: - zeznania świadka R. B. - 115

- zeznania świadka J. B. – k. 114-115

- zeznania świadka P. B. - k. 115

- zeznania świadka I. P. – k. 115-116

- zeznania świadka M. U. - k. 116

- przesłuchanie pozwanej w charakterze strony - k. 97

- umowa najmu mieszkania przy ul. (...) w G. z dnia 01.06.2013 r. - k. 81-81v

Roszczenie objęte żądaniem pozwu obejmowało należności powstałe w okresie od 1 lutego 2016 r. do 30 kwietnia 2016 r. Wysokość długu powstałego wskutek nie regulowania opłat za ten lokal w tym okresie wyniosła łącznie 2.477,86 zł, w tym należności z tytułu opłat eksploatacyjnych po 749,15 zł miesięcznie, z tytułu funduszu remontowego po 58,33 zł miesięcznie oraz z tytułu rozliczenia wody za I kwartał 2016 r. - 55,42 zł.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych, poza wyżej wskazanymi okolicznościami niespornymi w sprawie, Sąd dokonał w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty w postaci umowy najmu z dnia 1 czerwca 2013 r., jak też treść

zesań wymienionych wyżej świadków, a także zesań słuchanej w charakterze strony pozwanej A. S.. Wobec cofnięcia wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. S. dowód ten nie został przeprowadzony.

Sąd miał na względzie, że treść wymienionych dokumentów prywatnych nie była przez strony kwestionowana. Podobnie nie kwestionowana była prawdziwość zesań przesłuchanych w sprawie osób. Zeznania te były zaś, w ocenie Sądu, w pełni wiarygodne, jako ze sobą spójne, a nadto nawzajem się uzupełniające. Znajdowały też potwierdzenie w treści załączonego do sprzeciwu dokumentu w postaci umowy najmu mieszkania przy ul (...).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleń faktycznych, Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda było niezasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, że skierowane przeciwko pozwanej A. S. roszczenie powódka wywodziła z brzmienia art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1222, z 2015 r. poz. 201), który stanowi, iż za opłaty, o których mowa w ust. 1–2 i 4, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu.

Warunkiem koniecznym odpowiedzialności pozwanej za dług objęty żądaniem pozwu było zatem zamieszkiwanie przez pozwaną w lokalu przy ul. (...) w okresie objętym pozwem. Bezspornym było bowiem, iż członkiem powodowej spółdzielni pozostawał wyłącznie ojciec pozwanej.

Miejscem zamieszkania osoby fizycznej – zgodnie z art. 25 kc - jest zaś miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. W doktrynie i w orzecznictwie wskazuje się, że dla przyjęcia zamieszkiwania danej osoby w określonej miejscowości konieczne jest występowanie łącznie dwóch przesłanek, a mianowicie przebywania (corpus) i zamiaru stałego pobytu (animus). Miejscowość, w której dana osoba ma zamiar stale zamieszkiwać powinna stanowić "centrum jej życiowej działalności" (por.: S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, Część ogólna, Warszawa 2001, s. 97 - 98, wyrok SN z dnia 07.06.1983 r. sygn. akt II UR 4/83, OSP 1984/12/265). Zatem w każdym przypadku należy ustalić fakt zamieszkiwania w danej miejscowości, a także w oparciu o kryterium zobiektywizowane zamiar pobytu.

Jak ustalono zaś w toku niniejszej sprawy, pod adresem przy ul. (...), pozwana pozostawała jednakże jedynie zameldowana, podczas gdy w tym czasie wraz ze swoją rodziną (mężem i dwójką synów) faktycznie zamieszkiwała w wynajmowanym lokalu przy ul. (...). Z przyczyn oczywistych, okazjonalne odwiedziny rodziców przez pozwaną nie stanowiły „stałego zamieszkiwania” w rozumieniu powołanego przepisu. Tym samym pozwana nie ponosiła względem powódki odpowiedzialności za zapłatę opłat eksploatacyjnych powstałych w okresie objętym żądaniem pozwu.

W tym stanie rzeczy powództwo wobec pozwanej zostało oddalone na mocy art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych a contrario.

W konsekwencji powódka, jako strona przegrywająca, została obciążona wszystkimi kosztami procesu powstałymi w sprawie, czego skutkiem było zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego reprezentującego ją pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 1.200 zł, o czym orzeczono w oparciu o przepis art. 98 kpc i art. 108 kpc. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono zgodnie z brzmieniem §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800).

W opinii Sądu, wbrew stanowisku powódki, nie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do zastosowania art. 102 kpc i nieobciążania strony powodowej kosztami procesu, z uwagi na fakt wytoczenia przez nią powództwa przeciwko pozwanej, która pozostawała zameldowana w lokalu wskazanym w pozwie.

W ocenie Sądu sam fakt pozostawania przez pozwaną zameldowaną w lokalu, w stosunku do którego jej ojcu przysługiwało spółdzielcze prawo do lokalu, wbrew temu, co wywodziła strona powodowa, nie pozostawał dostateczny, aby skutecznie uznać, by pozwana faktycznie pod tym adresem zamieszkiwała. Okoliczność tę, przed wystąpieniem na drogę sądową, powódka powinna uprzednio zweryfikować. Szczególnie, że jak wskazywała strona pozwana, w dacie wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty została już prawomocnie zakończona inna sprawa dotycząca stron niniejszego procesu, gdzie pozwana nie tylko zakwestionowała, ale także skutecznie wykazała, że nie zamieszkiwała wraz z rodzicami w lokalu przy ul. (...) w okresie bezpośrednio poprzedzającym okres sporu objęty przedmiotowym powództwem, co powinno nasuwać wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem poświadczenia zameldowania.

Podkreślić należy, iż samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, służy wyłącznie celom ewidencyjnym i nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Z zameldowaniem nie jest związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania; jakkolwiek zameldowanie może być uznane za jedną z przesłanek do wyciągnięcia prawidłowego wniosku, a więc ułatwiających ustalenie miejsca zamieszkania. (np: postanowienie SN z dnia 26.03.1973 r. sygn. akt I CZ 38/73, LEX nr 7234, postanowienie SN z dnia 03.05.1973 r. sygn. akt I CZ 48/1973. LEX nr 7250, postanowienie NSA z dnia 15.02.2006 r. sygn. akt I OW 231/05, LEX nr 201525). Zameldowanie na pobyt stały nie wystarcza więc samo przez się do przyjęcia zamieszkania danej osoby w określonej miejscowości w rozumieniu art. 25 kc. Skoro bowiem zameldowanie ma charakter porządkowy i służy wyłącznie celom ewidencyjnym, a zatem rejestracji danych o miejscu pobytu osób, nie ma podstaw by utożsamiać je z miejscem zamieszkania, które musi spełniać wskazane powyżej warunki. Wniosków tych nie zmienia fakt, iż w wielu przypadkach może ono, tj. zameldowanie, pełnić funkcję elementu uzupełniającego całokształt stanu faktycznego.

Kierując żądanie pozwu przeciwko pozwanej powód oparł się zaś wyłącznie na okoliczności pozostawania przez nią w tym lokalu zameldowaną, bezrefleksyjnie opierając wyłącznie na tej przesłance wniosek końcowy. Wniosek ten był zaś nieuprawniony, szczególnie jeśli zważy się, że jak zeznała pozwana, po rozprawie, która miała miejsce w poprzedniej sprawie była u jej matki prezes spółdzielni, która spisała osoby faktycznie zamieszkujące w przedmiotowym lokalu i która została wówczas poinformowana o tym, iż pozwana pomimo formalnego zameldowania pod adresem wskazanym w pozwie, faktycznie nie zamieszkuje.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał również na względzie, iż do zamknięcia powódka podtrzymywała żądanie pozwu w całości, opierając niejako zasadność powództwa w fakcie niedopełnienia przez pozwaną obowiązku meldunkowego w miejscu jej aktualnego czasowego pobytu.